

Ciało w chorobie, rozkoszy i systemie.

„Mięcho” Anety Żukowskiej w perspektywach humanistyki medycznej

(streszczenie pracy)

Głównym celem pracy jest przeprowadzenie wnikliwej analizy autobiografii Anety Żukowskiej *Mięcho* z uwzględnieniem interdyscyplinarnych perspektyw oraz społecznych postulatów humanistyki medycznej. Tekst Żukowskiej stanowi przykład zapisu indywidualnego traumatycznego doświadczenia chorowania, kształtowanego przez oczekiwania i role społeczne, a także metafory i wyobrażenia towarzyszące chorobie w zbiorowej wyobraźni.

Praca podzielona jest na trzy części, odpowiadające trybom analizy sposobów autopatograficznego ujmowania ucieleśnionego doświadczenia maładycznego. Pierwsza część dotyczy zaburzeń obrazu własnego ciała, następujących po traumatycznym doświadczeniu diagnozy, oraz refleksji nad etycznymi implikacjami tekstualnego świadczenia o chorobie. Część druga dotyczy procesów osvajania ciała, skazanych na niekonkluzywność, a mimo to istotnych z punktu widzenia jakości życia pacjenta. Istotnym elementem rozdziału jest namysł nad prawem podmiotu maładycznego do czerpania rozkoszy z własnego ciała, w tym przyjemności seksualnej, która to potrzeba spotyka się często ze społecznym niezrozumieniem. Ostatnia część zawiera analizę najważniejszych elementów ucieleśnionych relacji chorego ze światem zewnętrznym, zachodzących w ramach zhierarchizowanych struktur systemu medycznego.

Przeprowadzona analiza wykazuje, w jaki sposób autopatografia, jako gatunek problematyzujący doświadczenia chorowania z perspektywy klinicznej, społecznej oraz indywidualnej, wpisuje się w interdyscyplinarne założenia humanistyki medycznej. Może ponadto realizować przyświecające tej dziedzinie postulaty społecznego zaangażowania, m. in. poprzez udzielanie głosu osobom marginalizowanym ze względu na stan zdrowia i stwarzanie możliwości dialogu pomiędzy chorymi i przedstawicielami opieki medycznej.